

5 jaar cadeautjes

17 april 2018

Het lijkt wel gisteren maar het is echt alweer vijf jaar geleden dat ik stond te wachten op de eerste gasten van De tuin. Het was eerste Paasdag, stralend weer, we waren er klaar voor en óók verschrikkelijk zenuwachtig. Nou ja, klaar ..., dat dachten we omdat we zo hard hadden gewerkt, maar dat bleek een beetje naïef.

We hadden al een bumpy ride achter de rug. Na ontvangst van de sleutel eind februari 2013 gingen we vol goede moed aan de slag: de zoi eruit, olie op de vloer, zelfgemaakte bar erin en apparatuur opkopen van een failliet restaurant. Social media-accounts werden aangemaakt. De tuin kreeg vorm. Maar toen bleek dat de horeca in die tijd een no-go-area was voor de banken. Het stagneren van de financiering bracht onze goede moed aan het wankelen. En in combinatie met griep, drukte in de smederij en een toch al chaotische planning kwam de paniek. We hadden iets nodig en snel.

Gelukkig kwam mijn zus de projectmanager met een prachtplan. Drie prachtplannen eigenlijk. Om te beginnen wilde ze wel een maand komen project-managen. Daarnaast organiseerde ze een crowdfunding-actie en tot slot plande ze drie klusweekenden voor vrienden en familie. Wat een zegen dat er geld beschikbaar kwam van mensen uit onze omgeving die vertrouwen in ons hadden. En drie volle weekenden stonden we met 16 man te klussen (mijn moeder verzorgde de catering). Dan gaat het hard hoor. Het was fantastisch en hartverwarmend.

Terwijl mijn zus doordeweeks de hele administratie opzette vlogen Sjaak en ik van hot naar her om alle concrete zaken verder te regelen: het logo, de lampen, boomtafels, koffie. Een vriend wist een partij prachtige design stoelen op de kop te tikken (van een muziekvereniging). Mijn stiefvader verwelkomde het paard en de schapen (cadeautje van een vriendin) en mijn schoonzus timmerde een zandbak. We hingen de mooie hertjesfoto's van mijn zus de fotografe op en volgden nog even met zijn allen een baristacursus. En toen kwam het besluit: eerste paasdag gaan we open. Uitnodigingen de deur uit, persberichten versturen en gaan! Sjaak en ik zouden die eerste dag gaan bedienen, mijn zussen deden de keuken, Sjaaks broer ging een dagje achter de bar en de kinderen zouden de afwas doen. En o ja, tafelnummers dat was ook handig dus die plakten we op de valreep nog even met plakband op de tafels. Maar wat er toen gebeurde overtrof onze stoutste verwachtingen. Het was ontiegelijk druk! Mensen kwamen met bosjes tegelijk het terrein op. Wat voelden we ons vereerd. Iedereen was enthousiast en genoot van de zon, de koffie en de broodjes.

Het werd natuurlijk een zootje die dag. De kassa bleek vooroorlogs en niet bestand tegen deze drukte en wij waren onze horecaroutine ook een beetje kwijt. Maar het maakte niet uit, de opening was een succes. De borrel tijdens de nazit smaakte fantastisch. Aan het einde van de dag vroegen mijn zussen mij: hoe gaan jullie het morgen doen? Daar hadden we nog niet over nagedacht. Gewoon met zijn tweeën toch? Dat was sowieso het plan: na Pasen zou ik de ochtenden doen (dan was ik 's middags thuis voor de kinderen) en Sjaak de middag (want hij moest natuurlijk nog smeden in de ochtenden). Dat zou een makkie worden. Oei, wat waren we toch naïef. Die tweede paasdag hebben we weer staan knallen met familie en vrienden. Onze redding. En na een week hadden we vijf mensen in dienst.

En nu, 5 jaar later roepen we soms nog hulp in van familie en vrienden en zijn we soms nog zenuwachtig voor de drukte die komen gaat. De gasten genieten en komen terug. Dus de drukte blijft. Maar wat hebben veel geleerd! We zijn minder naïef en hebben zoveel vaardige en fijne mensen om ons heen dat we eindelijk echt kunnen genieten van dit grote succes.

Er is sowieso veel veranderd maar wat altijd blijft is mijn dankbaarheid voor ieders vertrouwen in ons, voor al die eindeloze steun en inzet en voor alle mooie complimenten. Jammer genoeg kan ik hier niet iedereen persoonlijk bedanken. Daarom hou ik het bij Pim en Fie, onze kinderen, want wat hebben die een geduld met ons gehad! Lieve familie, vrienden, medewerkers en vooral ook gasten: zonder jullie hadden we dit niet gekund. Op naar het volgende lustrum!

